

“TÂLÛT”

Elhamdülillah. Vassalatü vesselamü ala rasulillah

Aziz Kardeşler,

Bugün Kuran'ı Kerim'in ikinci cüzünde, iki sayfa kadar yer tutan, Tâlût isimli bir kahramanın hayatından ders çıkarmaya çalışacağız inşallah.

Tâlût, Kuran'ı Kerim'in özellikle sadece ismini andığı ayrıntılarından, hayatı ile ilgili ve diğer yaşamıyla ilgili bilgi vermediği insanlardan birisidir. Ama biraz sonra göreceğiz ki ALLAH (c.c.), Tâlût isimli birisinden söz etti. Tâlût kaç yılında yaşamış, nerde yaşamış, kaç kiloydu gibi ayrıntıların hiç birisine girmemiş, hangi asırda, dünyanın neresinde okunursa okunsun Kuran; görülür ki ALLAH (c.c.), Tâlût'u anlatırken aslında senin oturduğun kasabayı anlatıyor. İnsanı anlatıyor. Özellikle çiftliği dışında, bahçesi dışında, işi ve gücü dışında derdi olan, yeryüzündeki olaylarla ilgilenen, dernek kuran vakıf kuran, cemaat içinde bulunmak isteyen, yani insanî faaliyetlerde bulunan herkesin Tâlût'u anlaması lazım.

Öbür türlü "Niye vakıf dağıldı, neden bu hizmetler bu hale geldi, neden hep Bangladeş'teki insanlar sel afeti görüyor?" bunu anlayamazsın. Dünyanın karışıklığı hiç bir zaman zihninde çözülmez. Tâlût ve onun şimdi biraz sonra konuşacağımız başından geçen olaylar, yeryüzünde olup bitenlerin, insanın bulunduğu yerde olup biten insânî olayların en önemli şifrelerinden birisidir. Dileriz ALLAH (c.c) anlamayı, anladığımızı tatbik etmeyi de bize müyesser kılar.

Kardeşler!

Kuran'ı Kerim'in en çok anlattığı insan kitlesi İsrail oğullarıdır. İsrail oğulları, Yakup'un çocukları demek. Yakup aleyhisselamın lakabı da İsrail'dir. Dolayısıyla İsrail oğulları, Yakup'un çocukları demek. Yani soy olarak İbrahim aleyhisselamın torunu Yakup aleyhisselamın çocuklarının adına söylenen bir kavram bu. Yahudilik de, İsrail oğullarının dininin adıdır. Yani Yahudilik, din adıdır. İsrail oğulları, ırk adıdır. Ama her Yahudi; İsrail oğludur, her İsrail oğlu; Yahudi'dir. Çünkü Yahudiliğin, -ALLAH'ın lütfu ve keremiyle, elhamdülillah o da ALLAH'tan bir nimet bize- kendi kendine Tevrat'a yaptıkları ilavelerden birinde: "İsrail oğlu olmayan, yani Yakup'un torunlarından olmayan Yahudi olamaz istese, illa anası Yahudi olacak" diye bir kural koydular. Kendi kendilerinin geleceklerini kilitlediler elhamdülillah. Yani üreyebildikleri kadar. Tam kapana yakalanan, yem yiyip zehirlenenleri gidiyor, gerisi ne kadar ürüyorsa o kadar Yahudi kalıyor.

Onun için hiçbir zaman Yahudi misyoner duyamazsınız. Yahudi'nin münafığı, fitnecisi olur, misyoneri olmaz. Çünkü, Yahudiliğe dışardan iman edip girmek mümkün değil onların dinine elhamdülillah. Yani muharref halini bile kapattılar. Bir de düşün ellerindeki şimdiki silah, teknoloji ve para gücüyle ithal dindar da kabul etselerdi yedi-sekiz milyar olurlardı, yüz bin tane de geriye insan kalırdı herhalde, yani kapılardı. Elhamdülillah, istese de kimse Yahudi olamıyor, onların anlayışına göre tabi. Musa aleyhisselam bütün insanlığı çağırdı, Musa aleyhisselamdan sonra gelen peygamberler bütün insanlığı çağırdı. Bunlar kapıyı kapattılar.

İsrail oğulları demek Yahudiler demek, ama Yahudilik, Yahuda onların babalarından birisinin ismidir. Ondan gelen din anlamında. İsrail oğulları, arkadaşlar Kuran'ı kerimde en çok anılan, ilk süreden itibaren, Bakara Süresi'nden itibaren hatta Fatıha Süresi'nin son ayetinden itibaren taa Kuran'ın sonuna kadar nerde bir melanet, bozukluk, fesat, huzursuzluk varsa hemen ayetin ya başında ya dibinde Yahudi ya da İsrail oğlu kelimesi vardır. ALLAH'ın en çok mucizesini, nimetlerini en

çok gören millet de bunlardır. Kuran'ı Kerim'de, ALLAH Teâlâ: "Ey İsrail oğulları! Hatırlayın size ne nimetler vermiştik"

Bunlara, hiç bir insana nasip olmayacak şekilde günlük rızıklarını pişmiş olarak ALLAH (c.c.) kapılarına koydu. Bunu gözleriyle gördüler. Sonra, pırasa istediler ALLAH'tan. "Hep bunu mu yiyeceğiz pırasa yok mu ya Rabbi?" dediler. Bildircin kuşu pişmiş olarak kapılarına kondu. Sabahleyin kalkıyor servis yapılmış buluyor kapısında. Musa aleyhisselamın mucizesi olarak. Onlar pırasa, yeşil mercimek istediler ALLAH'tan. Kuran'ı Kerim'den öğreniyoruz bunları.

Bu millet, Kuran'ı Kerim'de çok yoğun geçiyor. Bu yoğunluktan dolayı da Musa aleyhisselam da o yoğunluk düzeyinde Kuran'ı Kerim'de geçmiş oluyor. Bunlar iki açıdan Kuran'da çok geçiyor. **Birincisi**, çok fazla nimet gördüler ALLAH'tan, diğer milletlere göre. Çok mucize gördüler. **İkincisi**, bunlar kadar peygamber öldürmüş insan yok. Bütün cinayetlere denk cinayetleri bunlar yaptılar. Bütün milletler, yüz peygamber öldürdüyse bunlar; tek başına iki yüz tane öldürmüşlerdir. Bunlar, Kuran'ı Kerim bunları hitap ederken, İsrail oğullarına hitap ederken "peygamber katilleri" diye çağırıyor. "Maymun yavruları" diyor. Çünkü bunlar epey bir zaman maymun yavrusu, hıncır yavrusu oldular. Cezalandırdı ALLAH (c.c) bunları.

Gerçi şimdi modernistler yeni bir sistem geliştirdiler, İsrail'le ilişkilerimiz bozulmasın diye "Ya, ALLAH (c.c) öyle diyor ama o demek değil aslında" demeye başladılar. ALLAH (c.c.): "'Hıncır olun, maymun olun!' dedik bunlara" diyor, bunlar; yani Kuran'da böyle açık ayet var evirip çeviriyorlar bu ayetleri. Sırf Yahudilerle ilişkilerimiz bozulmasın diye. Nasıl ilişkileri de varsa onu bilmiyorum.

Şimdi, bizim için önemli bir ayrıntı var. Bu insanların iyi veya kötü Kuran'ı Kerimde sayfalarca - ayetler boyu değil- sayfalar dolusu anlatılması bütün asırlardaki Müslümanları düşündürmelidir. Niye ALLAH (c.c.) bunları bu kadar anlatıyor? Mesela şimdi Tâlût isimli birisinden konuşacağız. İkinci cüzün on dokuzuncu ve yirminci sayfası baştan sona onu anlatıyor. İsrail oğullarının hayatında bir günlük olay o. Oraya gelinceye kadar daha neler anlattı ALLAH Teâlâ onlarla ilgili. Yani Kuran-ı Kerim'de Musa aleyhisselamdan, Yahudilerden, İsrailoğullarından anlatılan bölüm Efendimiz sallallahu aleyh ve sellemden, Nuh aleyhisselamdan ve diğer İsa Aleyhi selamdan anlatılandan daha fazladır.

Nedeni çok önemli bunun arkadaşlar. Bir Müslüman'ın İslam'ı tanıması, İslam'ın kıymetini bilmesi, İslam'ın olmayan bölümünü tanımasına bağlıdır. Bir insan İslam'la şereflenmezse ne olabilir? Onu bilmedikçe; İslam'ın kıymetini bilmez.

Ömer bin Hattab radiyallahuanh ne diyor: "Cahiliyeyi tanımayan İslam'ı tanıyamaz" diyor. Ölüm tehlikesini bilmeyen hayatın kıymetini bilmez ki. Ölümü filmlerdeki gibi, ölüyorsun sonra çekim bitince tekrar kalkıyorsun, diriliyorsun zanneden ölümden korkmaz ki. Hayatın da kıymetini bilmez bu sefer. Bu nedenle Müslümanların, İslam'ın kıymetini bilmeleri, insanlığın, -İslam'ın kıymetini bilmek insanlığın da kıymetini bilmek aynı zamanda- insan olmanın kıymetini anlamaları için İsrail oğullarını tanımaları lazım. "Peygamberler ne çekti?" bunu anlamak için İsrail oğullarını anlamak lazım, Musa aleyhisselamı çözmek lazım.

Yani İslam, hangi güzellikleri vermek istiyorsa insanoğluna, İsrail oğulları, Yahudiler bu güzelliklerin negatif tarafıdır, ters tarafıdır. İsrail oğullarının sırrını çözen -ki Kuran en güzel sır çözücü kitaptır- onların sırrını çözen Resulullah sallallahu aleyhi vesellemi tanıy.

“Sen git Rabbinle savaş, Sen Rabbinle savaş, Sen Rabbinle savaş, biz seni burada bekleriz” dediler mi demediler mi Musa aleyhisselama? dediler. Bunu öğrendin mi Kuran’dan: “atını denize de sürsen seninleyiz ya Resulullah! Bizi merak etme” diyen Ensar’ın kıymetini anlarsın.

Hiçbir mucize görmedikleri halde Efendimizin yüzüne bakarak iman ettiler, ölümün peşinden koştu. Ashabı kiram. Bunlar, Kızıldeniz yol oldu gözleriyle gördüler bunu, firavun boğuldu gözleriyle gördüler, firavun asırlarca onlara zulmetmişti, oh pof dediler, Firavun’a güldüler, bir gün sonra da: “Git, Rabbinle sen savaş, biz seni burada bekleriz dediler.” ALLAH (c.c.) onlara günlerce pişmiş bildircin ve helva gönderdi, sabahleyin kapılarında buldular bunu. “Elhamdülillah! Biz hak etmediğimiz halde ALLAH (c.c) bize bunu verdi” diyecek yerde: “Hani mercimek, yok mu ALLAH’ın mercimeği?” demeye başladılar. Alay ettiler, eğlendiler.

Öbür taraftan yirmi kişiyi seferberlik talimatıyla Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem gönderdi Abdullah ibn Cahş’ın komutasında, bir torba hurma verdi onlara. Sadece bir torba, bir kişinin elinde taşıdığı torba kadar. Yani yirmi kişiye otuz gün yetmek üzere hurma vermiş azık olarak sadece. Adam başına birer kilo verse ne olacak, ne yetecek? Abdullah ibn Cahş radiyallahu anh her bir tam hurma veriyor yirmi kişiye, sırayla birer defa yalıyorlar onu. O gün o geçiyor. Bir hurmayı yirmi kişi yalıyorlar, onunla doyuyorlar. Geri döndüklerinde de yüzleri gülüyor: “Elhamdülillah! Çok iş yaptık ya Resulullah” diyorlar: “Rızkımız da yetti bize” diyorlar. Bunlar bu kıymeti ne zaman anladılar? Pişmiş bildircini bile buldukları halde pırasa arayan adamları Kuran’dan öğrenince kıymetini anladılar nimetin.

Eğer İsrail oğullarının şımarıklılığını, haylazlığını Kuran onlara öğretmemiş olsaydı, onlar da: “Bu iş şımarıklıktır” diye bir işaret anlamayacaklardı. Biz de o zaman, Ensar’ı anlamayacaktık.

İsrail oğullarının sadece Musa aleyhi selama yaptıkları değil zulüm, İsa aleyhisselam da İsrail oğullarının peygamberidir. İsa aleyhisselamı asmaları için ihbar eden kimdir? “Beni asmayın İsa’nın yerini size söyleyeyim.” dedi, yaptı nitekim. ALLAH (c.c.), astırtmadı ayrı bir konu. Onu Kuran’dan öğreniyoruz. Efendimiz sallallahu aleyhi vesellemden öğreniyoruz.

Bir de geliyoruz, sahabeye: “Seni asmayalım, Muhammed’in senin yerinde olmasını ister misin?” dediklerinde ne cevap veriyor? “Değil benim yerime Muhammed’in asılması, onun ayağına bir diken batması uğruna bile bu ölümden kurtulmak istemem!” diyor.

Nerden anladık bu kıymeti? İsa Aleyhi selamı ölüme sürükleyen havarisi sayesinde anladık. Biri İsa aleyhi selamın on tane can yakın dostlarından biri, öbürü Efendimizle ya üç gün görüşmüş ya dört gün görüşmüş. Asılacak, “Muhammed benim yerime asılsaydı de kurtaralım seni” anlamında uyarıyorlar onu. Ne asılması! Ayağına diken batmasına bile razı olmam ben onun kurtulmam için!”

Kıymet nerden anlaşıldı? Haini, nankörü, insanlığını unutmuşu görünce Haram bin Milhan radiyallahu anh kıymetli oldu. Filan sahabe, Sa’d bin Ubade kıymetli oldu. Abdullah ibn Cahş’ın bir hurmayı yalamasının kıymetini anlamış olduk biz.

Ölümü görünce hayatın kıymetini anladığımız gibi, nasıl insan bir sürü hastalık geçirdikten sonra, doktordan daha çok dikkat ediyor sağlığına? Çünkü kıvranyor hastanelerde sıra bekliyor, ondan sonra hayat kıymetli oluyor, sağlık kıymetli oluyor. Ondan sonra cereyan yapıyor mu cam, yapmıyor mu ona bakmaya başlıyor. Daha önce neredeydin sen? Sağlığın kıymetini neden hiç bilmiyordun?

İşte İsrail oğullarını ALLAH (c.c.) bunun için bize bu kadar uzun uzun anlatıyor. Çok ta böyle anlatılmaya değer şeyler değil, ama Kuran'ın sayfalarını dolduruyor arkadaşlar.

Bu giriş bölümünde ne anlattığım, inşallah anlaşılacaktır. Yani İsrail oğullarını: "Tüü! Mel'ün millet" deyip geçmek yerine: "Otur bakalım ALLAH (c.c.) bunları niye anlatmış bize?" diyeceğimiz kadar gerekli bunlar. Gerekli olmasa ALLAH (c.c.) zaten, arkadaşlar açın Kuran'ı Kerimi, birinci sayfayı aç, orda başlıyor bunlar. İki sayfa çevirmiyorsun başlıyorlar. İlerliyorsun o cüzde var, öbür cüzde var, öbür cüzde var. Ya onlar var, ya onların firavunu var. Muhakkak onlardan bir şey var.

Çünkü onlar; ölüm, İslâm; hayattır. Onları tanıyan, hayatı tanır, İslam'ı tanır. Nankörlüğü bilen vefayı bilir, nankörlük nedir bilmeyen; vefa nedir bilmeyeceği için vefakâr da olamaz. ALLAH (c.c.) Musa aleyhisselamdan razı olsun. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem böyle ara sıra teselli anlamında: "Ah benim kardeşim Musa ne çekti bunlardan?" diye böyle ahlanmış onun nâmına. Az çekmemiş çünkü. Biz Kuran'dan okuyarak görüyoruz ki Musa aleyhisselamın çektiğini bir insan, beş insan, yirmi insanın bile çekmesi mümkün değil.

Şimdi inşallah, bu giriş bölümümüz anlaşılacaktır. Çok önemsiyorum bunu kardeşler. Yani herhangi bir ayeti anlamak için bir takım formüllere sahip olmak lazım. Firavun gibi alçak, sefiş, cehennemden en altında bir tağut, Kuran'ı kerimin "أَيْمَةُ الْكُفْرِ" dediği, küfrün en büyüklerinden olan hainlerden birisinin Kuran'ı kerimde bir peygamberin hayatının anlatıldığı ayetlerin yanı başında sayfalarca, üstelik te, 'hain firavun filan' böyle bir sataşma cümlesi olarak değil. Ne cevap veriyor, bir daha ne diyor, işte Musa aleyhisselam ile tartışıyor. "Ben sizin büyük rabbinizim!" diyor. Kuran onu naklediyor bize.

Yani insan bazen mesela bazı hafızların okuyuşlarında dikkat etmişsinizdir Firavuna ait cümleler okunurken sesini kısar hafızlar, sünnette böyle bir uygulama olduğundan değil. Mesela firavun: "Ben sizin en büyük rabbiniz değil miyim?" dedi. Ona ait cümleyi, parantez içi cümlesini kısarak sesini okuyor. Yani Müslüman Kuran okurken bile o sözü söylemeye cesaret edemez. ALLAH (c.c.), firavun böyle dedi diyor, o ayeti okumak bile diken diken ediyor Müslümanın tüyünü.

Ama Kuran'ı kerim bunları uzun uzun anlatıyor. Neden? İnsan firavunlaşınca neler yapabilir? Bunu görmem lazım ki, iki bin dokuz yılında kalkıp da: "ALLAH ALLAH! Bu İsrail oğulları bu insanlara niye zulmediyor?" deme. Kardeşim bunlar bir sabah namazından ikinci namazına kadar üç yüz peygamber kesmişler ne diyorsun sen ya? Üç yüz Filistinliyi testereyle kesse ne olur? Bunların tîniyeti bu, damarları bu. Yazık ki sen Kuran bilmediğin için hala barıştı filmi bilmem neydi onlarla uğraşıyorsun. Sorun sende, Yahudi'de bir sorun yok. İsrail oğullarının sorunu yok. Akrep, bunun için yaratılmış, akrebin vazifesi sokmak, zehirlemek. Akrepler oturup çiçek dağıtsa insanlara, bu gülünç olur. Ulan akrepten hiç gül dağıtan olur mu ya. Kurt çoban olur mu? Bunu ALLAH (c.c.), köpeklerle uğraşacak, işte kuzu yakalayacak, onun için yaratmış ALLAH (c.c) bunu. Kurttan çoban olursa ona şaşardık biz.

Şimdi Tâlût meselesine bu girişten sonra girebiliriz kardeşler. Musa aleyhisselamın vefat ettiği dönemde, ALLAH (c.c) İsrail oğullarını Tih çölüne hapsetmişti. Tih çölünde kırk yıl hayvan gibi süründüler. O arada da Musa aleyhisselam -önce Harun aleyhisselam vefat etti- sonra Musa aleyhisselam vefat etti. Musa aleyhisselam vefat ettiğinde de, vefat etmeden Yuşa aleyhisselamı yerine peygamber olarak bıraktı. Yuşa aleyhisselam da Filistin'de öldü, mezarını da bizimkiler

Beykoz'a getirdi. Bize de lazım, mezar lazım çünkü. Hâlbuki peygamberler öldükleri yere defnedilirler. Türkler istediği yere götürür. Usul böyledir. Ama orası da fena manzaralı bir yer değil yani, gelinir.

Bir gün bir akrabamın cenazesindeyiz, cenaze defnediliyor, yanımda iki üç kişi, bir muhabbet ediyorlar bir muhabbet ediyorlar yani, köy kahvesinde o kadar tatlı muhabbet olmaz. Bir ara bir tanesi dedi ki: "Hacı be!" dedi, "Valla fena bir mezarlık değil ha!" dedi. "Çamlara bak be!" dedi. Burama kadar geldi, döndüm dedim: "Hacı efendi alttan mı baktın, üstten mi baktın bu mezarlığa sen? Sen üstünde mi yatacaksın bu mezarlığın çamlık diye iyi diyorsun?" Ulan çamın kökleri var altında, kaldı ki sen hayvan mısın, ağaç var, ot var burada diye mezarlığı iyi görüyorsun? Yani bir cenaze defnedilirken ki muhabbete bak. Arsa almaya, ev almaya alışmış ya ölürken de o mantıkla bakıyor, çamlığa bakıyor, denize bakıyor. İyi mezarlık! Yani Yuşa aleyhisselam da denize bakan yere getirmişler, vefa bu işte! ALLAH (c.c.) sonumuzu hayır etsin. İsrail oğullarının düştüğü tuzaklara düşmekten bizi muhafaza buyursun.

Yuşa aleyhisselama devretti. Yuşa aleyhisselamdan itibaren İsrail oğulları günde on, yirmi, otuz peygamber öldürdüler. ALLAH Teâlâ da öldürdükleri peygamberin yerine de yenisini gönderdi. Onlar öldürdü ALLAH (c.c.) gönderdi, onlar öldürdü ALLAH (c.c.) gönderdi. Binlerce peygamberi oldu İsrail oğullarının binlerce ama. yirmi, otuz tane değil. Onlar kesiyor, ALLAH (c.c.) gönderiyor. Gidiyorlar mesela; "Senin boyun uzun, öldürün bunu!" "Sen niye filancaya böyle baktın, niye zamanında şöyle yaptın?" İnsanlar peygamber doğramak için yaratılmış, tîniyetleri bu, yaratılışları bu. Musa aleyhisselam bunlardan çekti, Harun aleyhisselam çekti.

Musa aleyhisselamın vefatından sonra İsrail oğulları böyle bir sürece girdiler. Peygamber doğruyorlar, peygamber öldürüyorlar. Yaşadıkları yerler Ürdün'le, bugünkü Refah kapısı denen bölgede yaşıyorlar. Musa aleyhisselam, onları Mısır'dan oraya getirmişti. Bu dönemde peygamberler onlara işte çok fazla da bir şey söylemiyor. Sadece iyi ibadet eden üç kişiye beş kişiye namazı tavsiye ediyorlar, ahlakı tavsiye ediyorlar o kadar.

Sonra bunlar huysuz ve hırçın bir millet oldukları için, kimseyle de geçinmiyorlar. Amelika diye bir millet var, Ürdün tarafındalar. Onlar bunlara kafayı takmış, İsrail oğullarına. Yani bunlar ALLAH'ın köpeği, öbür köpeği, ALLAH (c.c) bunlara musallat etti. Canları sıkıldıkça bir baskın yapıyorlar. Bunlardan elli-altmış kişi öldürüyorlar. Bir baskın daha yapıyorlar bir köyü yakıyorlar. İsrail oğulları iyice bunalmaya başladılar. Musa aleyhisselama ve peygamberlere yaptıkları şeyin intikamını ALLAH (c.c.), öbür zalim kullarıyla bunlardan almaya başlıyor. Bir zalimi öbür zalime musallat ediyor ALLAH Teâlâ.

Bu arada başlarına başka bir felaket geliyor. Musa aleyhisselamın sağlığında, Musa aleyhisselamın bir sandığı vardı. Bu sandık Musa aleyhisselamın ALLAH Teâlâ'dan levhi mahfuzda yazılmış Tevrat nüshalarını aldığı kutsal hatıraları o sandıkta bulunuyordu. Musa aleyhisselamın asası vs. değerli şeyler. Musa aleyhisselam yolculuğa çıkacağı zaman o sandıkta beraberinde götürülürdü. Yani basit bir şey değil arkadaşlar. Levhi mahfuzdaki dosyalardan var içinde. Sembolik olarak ta değil, tarihi bir kâğıt filan değil yani.

Amelikalıların -Amerika değil Amelika, bir ırk çeşidi orda herhâlde, hepsi cehennemde buluştu ayrı bir konu- onların baskınlarının birinde becerip bu sandığı çalmışlar. Çalıp Ürdün'e götürmüşler. Bunlar bu sefer "Musa'nın sandığı da gitti!" -Çünkü dindar adamlar ha!- Musa'nın sandığı gitti diye hepten çökmüşler ve bunların mümin kardeşlerimize yaptığı işkenceyi, onlara yapıyor Amelikalılar.

Neticede bir gün toplanmışlar demişler ki: “Yani bu Amelikalıları bizi kökten bitirecek günün birinde. Ne yapalım? Bunlarla uğraşalım.” Uğraşalım, uğraşamayız, edemeyiz filan derken peygamberlerine gitmişler, peygamberleri, -Kuran’ı Kerimden bunları okuyoruz arkadaşlar ikinci cüzün on dokuzuncu ve yirminci sayfasından- peygamberlerine demişler ki: “ Ya bu adamlar bizi yiyip bitirecek, bir liderimiz olsa bizim, biz de savaşırsak bunlarla” demişler. Peygamberleri de bunlara demiş ki -Musa aleyhisselamdan sonra, uzun yıllar sonra tabi- “size güvenilir mi?” demiş. Siz bırakır giderseniz size ordu diye güvenilmez ki. “Ya etme, biz, ne demek, artık canımıza tak etti, kim liderse kabul ediyoruz” dediler. Bize bir lider tayin et. Kendileri seçemiyorlar çünkü. Yani cesaret edip birisi “lideriniz olayım” demiyor.

Peygamberleri de Tâlût isimli bir genci, “Bu sizin lideriniz, hükümdarınız” diye onlara tayin ediyor ALLAH’ın emriyle. Hay ALLAH razı olsun senden, biz de bu lideri arıyoruz demediler. İlk itirazlarını patlattılar: “Fakir bir çocuktan lider mi olur ya?” dediler. “Zengin birini tayin et bize.” Sabahleyin, “ALLAH (c.c.), bize bir lider tayin etsin onunla savaşalım her şeye razıyız canımıza tak etti.” dediler, öğlen de itiraz ettiler. “Hem bunun babası da kral değildi.” dediler. Şöyle hükümdar aileden olsun. Bu sefer peygamberlerini yalanladılar. ALLAH(c.c.) bunu tayin etmiyor fakirlerden mi gönderirmiş ALLAH(c.c.), filan böyle alay da ediyorlar.

O da onlara dedi ki: “Bakın! Sizin kayıp sandığınız var ya -Amelikalıların çaldığı sandık- o sandığı size getirirse inanırsınız her halde, melekler size getirip onu teslim edecek, böylece savaşı kazanacaksınız, tamam mı?” –“Tamam, o zaman kabul ederiz” dediler. Ve Tâlût’u lider olarak kabul ettiler. Tâlût peygamber filan değil, çok akıllı, zeki, lider bir adam. Çünkü Kuran’ı Kerim buyuruyor ki: “O Tâlût’a ilim de verdik, pazu kuvveti de verdik” diyor. Pazusu da güçlü, kafası da çalışıyor, savaş taktikleri biliyor.

Bunlar toplandılar. Seksen bin kişilik ordu kurdu Tâlût, bunlardan. Bunlar istediler, yani biz artık canımıza tak etti, kurtaralım dediler. Bu Gazze ve o yöreden seksen bin kişi toplandılar, Tâlût bunları eğitti, Ürdün’e doğru savaşa gidiyorlar, Amelikalıları ile savaşacaklar.

Amlikalıların başında da Calut diye bir izbandut var. Böyle hayvan mı insan mı belli değil. Acıkınca insan yiyor böyle bir tip, vahşi bir adam. Güçlü kuvvetli, önüne kimse çıkamıyor. Bunlar zaten ismini duyunca Calut’un, kaçıyorlar. Böyle acayip bir şey.

Neticede Tâlût bunlara diyor ki: “Siz sabıkalı bir milletsiniz, yolda ekersiniz.” –“Bir daha böyle bir şey deme bize!” diyorlar. Ne demek yolda ekeceğiz? Biz, bizim için gidiyoruz zaten. “La etmeyin sizi bak.” -“Bizi imtihan edebilirsin” diyorlar. -“Peki” diyor.

Bakın diyor: “Yolda önümüze bir nehir çıkacak, bu nehirden bir-iki avuç sudan fazla su içeni bırakacağım orda. İlk testiniz orda olacak.” -“Tamam, içmeyiz.” dediler. Ürdün nehri diye bir nehirden geçerken, indiler dereye, yorulana kadar içtiler. Çölde yürüdükleri için de bir kova su içince çöküp kaldılar orada.

Tâlût, sözünden dönmedi. Su içmeyenler benimle gelsin dedi. Dört bin kişi onunla yola çıktı. Seksenbin, kaç kişi azalmış arkadaşlar? Yetmiş altı bin kişi dökülmüş orda. Daha yirmi kilometre gitmeden, yol başındayken.

Bunlar Ürdün bölgesinde Calut’un ordusuyla karşılaştılar. Kaç kişi Tâlût’un yanında? Dört bin kişi. Tâlût ordusunu düzene koydu. Calut’un ordusuna bir baktılar ki bir ucundan öbür ucu

görünmüyor. İlk cevapları ne oldu? “Deli misiniz? Bunla savaşılmı ya?” dediler. “Bırak geri gidelim, hiç olmasa sağ kalırız” dediler.

Üç yüz on beş kişi kalmış Tâlût’la arkadaşlar. Üç yüz on beş kişi! Ashabı kiramdan Ebu Said (r.a) diyor ki: “Bedir’deki sahabi sayısıyla Tâlût’un adamları aynı idi diyor. Bedir’de de üç yüz on dört kişi biliyorsunuz. Üç yüz on dört kişi, onlar da üç yüz on beş kişi işte kalmış. Bütünü üç yüz on beş kişi.

Bu seksen bin rakamı ayetlerde yok, hadislerde yok, tarih kitaplarında var. Ama üç yüz on beş rakamı hadisi şerifte var. Üç yüz on beş kişi kaldılar diyor. O arada Tâlût, işi vaktinden çok adam olduğunu ilan eden sloganını söylemiş: “كَمْ مِنْ فِئَةٍ قَلِيلَةٍ غَلَبَتْ فِئَةً كَثِيرَةً بِإِذْنِ اللَّهِ وَاللَّهُ مَعَ الصَّابِرِينَ” Nice azlar, ALLAH (c.c.) yardım edince çokları perişan ettiler. ALLAH (c.c.) sabredenlerle beraberdir’, geri dönmüyoruz” demiş.

En az iki yüz bin kişilik orduya üç yüz on beş kişiyle saldırmışlar. Çünkü Tâlût’un işi vaktinden çok. Ve ALLAH’ın yardım ettiği bir adam. Ellerini açmış “ALLAH’ım bana sabır yağdır, bize sabır yağdır.” demiş. “Ayaklarımızı sabit kıl.” demiş. Ve ALLAH Teâlâ onlara yardım etmiş. Nasıl yardım etmiş?

Davud isimli bir genç Tâlût’a çıkmış: “İzin verirsen şu Calut’u ben öldüreyim.” demiş. On yedi-on sekiz yaşlarında bir çocuk Davud. “Sen gitme yazık olur sana” demiş. -“Yok, ben gideyim” demiş. Git gitme derken hain İsrail oğulları: “Gönder gönder bu da gitsin” diyorlar, bize sıra gelmesin. O üç yüz on beş kişide de sıkıntı var. Onlar da: “Gönder gönder bunu gönder.” diyorlar. Calut yiyor acıkınca, canavar gibi bir mahlûk. Elektrik çarpmış gibi oluyor insanlar.

Davut, ‘genç bir delikanlı’ gidiyor. Calut, bununla eğlenirken, vurup öldürüyor Calut’u. Calut: “Ulan! Yem olarak gönderdiler seni, bana başka erkek yok mu sizde?” filan alay ederken bunla, ALLAH (c.c.), yardım edecek ya, ummadığı taş Calut’un başını yarıp ölüyor. Calut gibi bir canavarın öldüğünü görünce ordusu kaçıyor bu sefer. Ordusu kaçınca Tâlût, oturduğu yerden zaferi kazanmış oluyor.

Ne Tâlût, ne Davut, ne Calut böyle bir şey yok. Üç yüz on beş kişinin “ALLAH (c.c.) bizimle az değiliz biz” deyişinin sonucu bu. Çünkü öbür tarafta beş bin kişiye bir adam düşüyor. Nefesleriyle bunları uçuracak durumdalar. İş tekniğe boğulunca, teknikle, silahla, insan sayısı ile ölçüm yapınca her halde iki yüz binle üç yüz on beş kişi, yani üç yüz on beş tank olsa ne yapacak, iki yüz bin kişinin önünde diye düşünmek gerekiyor. Ve neticede Davud daha sonra, oradaki o zaferiyle veyahut Calut’u tek başına öldüren yiğitliğiyle, ALLAH Teâlâ, onu da taltif ediyor, bildiğimiz Davud aleyhisselam O’dur. Orda ilk defa ortaya çıkıyor.

Şimdi kardeşler, Tâlût olayının Kuran’ı Kerim’de bu kadar uzun anlatılması, mesela Bedir Savaşı’ndan daha fazla yer alıyor ve bedir savaşından önce, Uhud savaşından önce, Hendek savaşından önce, -Kuran’ın anlattığı savaşlar bunlar- Mekke’nin fethinden önce. Yani onlardan önce ALLAH (c.c.) bunu anlatıyor. Neden?

Çünkü, başta ne dedik? Yani bugünkü insan o zamanki insan. Yeni bir insan çıkmadı yeryüzüne. İnsanoğlunun genlerinde hangi mikrop varsa o zaman vardı o mikroplar. Dolayısıyla İsrail oğullarını, İsrail oğullarının bu bataklıklarını bilen, bugünkü olayları çok iyi tahlil eder. Bu sebeple, velev ki ALLAH (c.c.), seni özellikle seçmiş olsun, velev ki onlar seninle ölümüne sözleşmiş olsunlar, uzun yola çıkanlar Tâlût’u unutmamalıdır. Etrafındaki kalabalığa güvenen perişan olur. İşte Tâlût’un başına gelen.

Tâlût şunu demekte haklı değil miydi? “Ulan! Ben evimde oturuyordum, siz istediniz beni geldim, ne bırakıp gidiyorsunuz? Ben de, lanet olsun sizin yüzünüzden niye canımı tehlikeye atıyım?” dese ahlaki bir sakıncası var mıydı bunun? Çağırdınız geldim, bıraktınız gidiyorum diyebilirdi. Ama bir kere azmetti, yola çıktı etrafındakilerin tamamına yakını, tamamı çekip gittiği halde “azlık çokluk yok, ALLAH (c.c.) benimledir” dedi yoluna devam etti.

İnsan psikolojisi, kitle psikolojisi budur. Sana mitinglerde büyük kalabalıklar alkış tutmuş, binlerce insan imza kampanyasında senin için imza atmış, öl de ölelim demişler, biz böyleyiz bu millet şöyledir. Bu sözlere sakın inanmayasın sen. Tek başına gidebileceksen git, arkandaki kalabalığa güvenme.

Bu dersi, şu Tâlût dersini Huneyn savaşına kadar Ashabı kiram da iyi anlayamamışlardı. Huneyn savaşından sonra, onlar da öyle bir ufak yanlış iş yaptılar orda. “Yav bu ordunun önüne kim dayanabilir?” dediler, orda, Huneyn’de diğer düşmanları görünce kaçacak delik aradılar. Her insanda şu oranda veya bu oranda bu sıkıntı vardır, kitle budur, toplum budur, gürültü yapar.

Mesela Kuran’ı Kerim, ashabı kiramdan örnek veriyor, o da bize ders olsun diye. Şimdi Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellemin peygamberliğinin on dördüncü yılının sonuna kadar yani on beşinci yılına kadar cihada izin verilmedi. Cihada izin verilmedi, yani cihat yasak. Adam saldırıyor, sen kılıç kullanmıyorsun.

Bedir gazvesiyle beraber ALLAH Teâlâ izin verdi “أَذِنَ لِلَّذِينَ يُقَاتَلُونَ بِأَنَّهُمْ ظَلَمُوا” “Artık zulme uğrayanlar cihat edebilirler” diye ALLAH Teâlâ izin verdi. O dönemden önce ashabı kiram oturuyorlar, Efendimiz aleyhis salatü vesselamın önünde kahramanlık taslıyorlar. “Ya Resulellah! Yani biz ne bekliyoruz ki ya aslında bunları şöyle ederiz, bırak beni şunu söyle yapıyım.” Böyle hamasi düşünceler, delikanlı tavırları filan. Kur’an-ı Kerim, onları uyardı. Böyle konuşuyorsunuz ama cihat emri gelince ne yapacaksınız anlamında ikaz etti.

Nitekim böyle bol keseden mücahitlik yapmak için hazır olduğunu, yani şöyle tutmasa peygamber var ya, dağıtacak Ebu Cehil’i filan, böyle bu görüntüleri verenler cihat emredildiği zaman “ölü görmüş gibi oldular” diyor ALLAH Teâlâ, Kital süresinde. Daha cihad emredilmiş, kılıç yok dövüş yok, sadece izin çıkmış bunlar “cenaze görmüş gibi oldular” diyor.

Ashabı kiram bile demek ki yani Efendimiz’in önünde bol keseden konuştuular, sonra iş ciddiye bineceğini anlayınca, daha savaş olmadan tabii, sadece ALLAH Teâlâ’nın ayeti indi, anlaşıldı ki cihada izin verildi “ölü görmüş gibi oldular” ALLAH Teâlâ buyuruyor. Ölü görmüş gibi.

Tabi şüphesiz herkes için, hepsi için geçerli değil ama insan mantığı budur. Dolayısıyla biz Tâlût dersinden çift yönlü bir ders çıkarıyoruz. Lider sen bu psikolojiye hazır ol. O toplantılarda “Gidelim ya! Filanca kurumun önünde bulunalım, ne demek ya!” diyen çok bulunur, hemen Nasrettin hocanın Timurlenk fili aklına gelmeli. Nasrettin amcanın Timurlenk’le olan fil hikâyesinde baya mübarek bir hikâye. Doğru mudur yalan mıdır, bilmem de. Çünkü Timurlenk’in önünde kim öyle şaka yapacak, ne cesaret? Dolayısıyla yani gidersen erkek filleri de çağırmak için! Lider sen buna hazır olacaksın.

Yani geliyor kardeşler: “Hocam ne tavsiye edersin filanca derneği kuruyoruz?” diyor. -“Kaç kişisiniz diyorum?” İşte şu şu kadar. Siz bir taneniz yapmaya hazırsanız başlayın bu işe diyorum.

Hepsinin yarın işi çıkar. Üç ayda bir doğum yapar hanımları, sen anlamazsın onu. Haftada iki defa dayısı, teyzesi ölür. Senede iki yüz dayı yapar bu. Ölür. Hep acil işi çıkar onun hiç normal işleri olmaz!

Ama bol keseden, kongrede riskli bir oy kullanılacaksa, dünyanın en boş adamıdır gelir oy kullanmaya. Seninle dövüşecek ya orda. Bu böyle, Âdem aleyhisselamdan beri böyle. Böyle olduğunu ALLAH (c.c.), kitabında tescil etti. Kuran'ı Kerim gibi bir kitap, tarih kitabı değil, coğrafya kitabı değil, edebiyat kitabı değil, böyle bir olayı tescil etti. Teravihte okuyorsun, ölünün arkasından okuyorsun, hafızlık yapmak için okuyorsun. Sabah akşam Kuran okuyorsun. Bu Kuran niye bu kadar tekrar ediliyor? Ölüye bile okuyorsun bu ayetleri. Sen anla Tâlût hikâyesini diye.

Bir, liderlik açısından, önderlik açısından bakınca pozisyon budur. Bu önderlik illa siyasi bir parti kurma bir vakıf kurma değil, köy derneği kurarsın. Köylüler toplanırlar: “Ya bizim köy çok fena, mezarlıkları bile berbat oldu, abi gel sen bir başkan ol, sen sadece imza at kaymakamlığa ver, gerisini biz hallederiz abi, sen merak etme.” seni öne sürerler. Ondan sonra o mezara girmeden kurtulamazsın sen bir daha. Yani elli kişi sana bir düğünde demişlerdi dernek kuralım, bir kişi bulamazsın etrafında.

Seksen bin kişiden, ‘üç yüz on beş’e düştüyse, gerisini sen hesapla artık işte. Seksen bin, ‘üç yüz on beş kişi’ olmuş. Sen seksen kişiyle başladın, eksi yirmi kişi eder bu. Yani senin evdeki çocukları da feda edeceğin demektir, bu işten kurtulabilmek için. Lidersen buna hazır..

He bir dakika! “Bu lanetlik milletin önüne geçilmez.” Bu, Tâlût’un lafı değil. Bu, Tâlût’un değil, Tâlût’a er olanların lafı bu. “Bu milletin önüne geçilmez, Calut’la uğraşamaz” onlar dedi.

Tâlût ne dedi? “Boş ver milleti ya! ALLAH (c.c.) benimle” dedi. Yoluna devam etti. Onun için de Kuran’da adı geçen bir insan oldu. On binlerce peygamberin adı Kur’an’da yok, ashaptan kimsenin adı Kur’an’da yok, Tâlût; Beni israilden, israiloğullarından köylü bir delikanlı. Fakir üstelik. Gelmiş milletin başına geçmiş. Babasının şöhreti yok, kral çocuğu değil. Gelmiş milletin başına geçmiş. Öyle birisi, yani demek ki köy çocuğu demek ki.

Köy çocuğu gelmiş, bir milletin, peygamber onayıyla, ALLAH Teâlâ’nın vahyi ile bir milletin başına geçmiş. Bu, lider olma, büyük insan olma vasfıdır. Olaylardan etkilenmezsin, üç kişi, köy derneğinden üç kişi ayrıldığı için oturup tansiyonu yükselen bir adamdan lider olmaz.

Ulan köyü barajın altında kalsa gene gitmez lider adam, sarsılmaz o. Bırak köy derneğinden üyelerin istifa etmesini. Beş bin kişi on bin kişi gider o bildiğini yapar, lider budur. Haksa bildiği şüphesiz. ALLAH (c.c.) böyle insanları istediği için, liderleri böyle istediği için Tâlût’u örnek gösteriyor bize.

Evet, ikinci bakış açımız, Tâlût’un adamları, o seksen bin kişi bizim, lider açısından baktığımızdan, Tâlût mantığında olmamız lazım. Ama halk içinde yani lidere bağlı vasıfta bulunuyorsak günün birinde nehirde boğulup boğulmamayı da, nehir suyuna aldanıp aldanmamayı da özellikle dikkate almamız gerekiyor.

Liderini ihmal eden, önüne çıkan fırsatlardan dolayı, düşmanın ürkütmesinden dolayı veya bir sebeple söz verdiği halde “ben seninleyim dediği halde” liderini bırakıp giden ve böylece o cihattan, o çalışmadan veya insani hizmetten, illa cihat olması gerekmiyor, bu benim sözüme köy derneği de

dâhil. Köyün yollarını düzeltmek için kurulmuş bir dernek te insani bir iş yapıyor. Ondan kaçan da Tâlût'un ordusundan kaçan, suda boğulan nankör gibidir.

Biz Tâlût'a bakıp liderlik tablosunu göreceğiz, Tâlût'un ordusuna bakıp "kim gibi olmak bize yakışmaz Müslüman olarak?" onu tahlil edeceğiz. Aksi takdirde Kur'an'ı Kerimin önümüze koymuş olduğu bu tarihi olaydan asla istifade etmemiş oluruz.

Kur'an'ı niye okuduğumuzu anlatamayız meleklerle biz. Bunu eğer kardeşim, bu ayetleri " أَلَمْ نَرُ " إلى الملائكة من بني إسرائيل من بعد موسى " bu ayetleri, Tâlût'u anlatan bu ayetleri ölüye okuyorsan ölüye ne faydası var bunların? Tâlût'tan ne anlar ölü? Hadi cennet ayeti okusan ölü belki ondan anlayacak. Diriye okuyorsun, diri hiç üstüne almıyor bunu. O zaman niye Kur'an var? Mecazi olarak anlatmaya çalışıyorum.

Hayır! Kur'an bize ibret içindir. Kalabalıklara güvenme. ALLAH'a güven. Ama kalabalık topla, hiçbir sakıncası yok. Günün birinde yalnız kalırsan o zaman Enes ibn Nadr gibi olursun, öldüyse peygamber o dava uğruna ben de ölürüm niye hayatta kalayım ki dersin. Enes ibn Nadr işte Tâlût'un yolundan giden kadrodan.

Burada kardeşler, Kur'an'ı kerim çok fazla ayrıntılara girmemekle beraber Tâlût'un ve yanında ki o üç yüz tane vefakâr, seksen binden üç yüz kişinin, o vefakâr insanların ilk tepkilerini yani "Napiyorsunuz siz, bu adamlarla uğraşılır mı? İslam bu kadar tehlikeye atmak caiz olmaz. Olur mu? ALLAH (c.c.) kendinizi tehlikeye atmayın diyor." filan. Meşhur tarihi sloganlar bunlar işte. Böyle diyenlere karşı "Ama aslında filan" dememişler. İlk cevap ne? "ALLAH'la beraber olduktan sonra azlar çoğu yenmiştir, nice azlar çoğu yendi" deyip müthiş bir çıkış yapıyorlar. Yani "Gitmeyin abi, biraz gayret edin, işte size arkadan görev vereceğiz." böyle yağcılık da yok. Gitmeyin bile demiyorlar: "ALLAH (c.c.) bize yeter." diyorlar.

Sonra dönüyorlar Rablerine: "Rabbimiz! Bize sabır yağdır." diyorlar. " رَبَّنَا أَفْرِغْ عَلَيْنَا صَدْرًا وَتَبِّبْ " sonra da "Kâfirlere karşı bize yardım et" diye Tâlût dua ederek, savaşın bir din savaşı olduğunu vurgulamış oluyor. Yani Amâlika'lılardan biz bir şeyler istiyoruz ya da topraklarımıza gelmesinler, derdi o değil, onun; din savaşı. Bir peygamberi temsilen gittiği bir savaşta demek ki, 'ALLAH Teâlâ, onlara yardım etsin' istiyorlar.

Burada kardeşler Tâlût, ALLAH'tan mükâfatını gördü, ümmeti muhammedin kitabı Kuran'ın ikinci cüzünün içine yerleşti. Müthiş bir şey bu. Bedir kahramanları bile isim olarak Kur'an'ı Kerim'in sayfaları arasında yer alamadılar. Ve özellikle Davud aleyhisselamın genç bir delikanlı olarak Calut gibi bir haini, kâfiri öldürmesi üzerine ALLAH'ın ona verdiği ödül, büyük bir mülk ve bir peygamberliktir. Davud aleyhisselam, aynı zamanda kral olan ilk peygamberdir. Ondaki oğlu Süleyman aleyhisselam da hem kral oldu, hem peygamber oldu.

Nübüvvet ile mülkü yani krallıkla peygamberliği bir araya getiren ilk insan Davud aleyhisselamdır. Davud aleyhisselamın nübüvvet ile taltif edilmesi, başardığı şeydeki büyüklükten kaynaklanıyor arkadaşlar.

Yani becerdiğin iş kadar ALLAH (c.c.) sana lütuf ihsan ediyor. Sen, eğer Calut gibi bir haini, insanlık düşmanı, ALLAH (c.c.) düşmanı bir insanı azmedip, evet ALLAH (c.c.), yardım edip öldürdü ama ALLAH (c.c.), yardım etmediği için meydana kendisi çıktı o. ALLAH (c.c.) ona evindeyken yardım etmedi. O, Calut'u öldürmek için meydana çıktığında herkes vedalaştı onunla, geri gelmez diye.

Ciğerlerini yer bunun Calut heralde. Delice atıldı. Meydana çıkınca, ALLAH (c.c.) ona yardım etti. Calut, bunla alay ederken vurdu öldürdü Calut'u. Calut "çek git önümden" diye bir tokat vursa parça parça edecekti onu.

Yani ALLAH (c.c.) ona yardım etti ama yardımı hak etti o. Büyük işe soyundu. Delice bir iş yaptı. Karşılığında Calut gibi birini öldürmenin mükâfatı olarak ta ne yaptı ALLAH (c.c.) onu? Öyle bir peygamber yaptı ki, iki tane öyle peygamber var, üçüncüsü yok.

Hem kral, ortadoğunun büyük bölümü onun yönetimi altında oldu hem de aynı zamanda büyük peygamberlerden Kur'an'da adı geçen peygamberlerden birisi oldu. Bunun tarihteki bir örneği de arkadaşlar, ya da bir benzeri bizim ümmetimizde Vahşi radiyallahu anhtır. Hz. Hamza gibi bir yiğidi, İslam'ın sancaktarını şehit edince -tövbesindeki ciddiyetten dolayı- ALLAH (c.c.) ona Müseylemetü'l Kezzab isimli yalancı peygamberi öldürmeyi nasip etti bu sefer. Tövbesi ciddiydi. Yani "Hamza'ya denk bir kâfir bana nasip et" diye dua etti ömrü boyunca. Küfür bakımından Hz. Hamza'ya denkti Müseylemetü'l Kezzab, yalancı peygamber yani. Elli binden fazla ona iman eden serseri vardı.